

Arrest

nr. 241 519 van 28 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 augustus 2019, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 4 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze

beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven werd ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2019 werd ingediend door:

Naam: [S.C.]

Voorna(a)m(en): [D.G.]

Nationaliteit: Honduras

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon verschillende rekeninguittreksels voor (dd. 14.08.2019, 13.09.2019, 14.05.2019, 14.11.2019 en 14.10.2019) waaruit blijkt dat hij een maandelijks pensioen ontvangt van 1391,99 euro.

Echter bij gebrek aan een toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen kan echter niet worden vastgesteld hoe het pensioen van de referentiepersoon samengesteld is. Er valt dus niet uit te maken of het hier een rustpensioen als werknemer, een weduwnaarspensioen, een inkomensgarantie voor ouderen, enz. betreft of misschien wel een samengesteld pensioen van verschillende van deze hoedanigheden. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten of de referentiepersoon al dan niet inkomensgarantie voor ouderen ontvangt.

Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd in het verslag van de auditeur van de Raad van State met nummer A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V-16-CP dd. 22.02.2018. Hierin wordt gesteld dat het begrip maatschappelijke dienstverlening in de bredere betekenis [...] dient te worden geïnterpreteerd als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken.

Immers, artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de bestaansmiddelen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in rekening kunnen worden genomen.

Dat de referentiepersoon zich in een precare situatie bevindt wordt bevestigd door de sociale huisvestingsmaatschappij, gezien de huur die wordt betaald is aangepast aan het bescheiden inkomen, nl. 320,29euro in plaats van 700 euro als basishuurprijs.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking wordt genomen en er dus niet kan worden afgetoetst of aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Dat gedaagde stelt dat verzoeker niet heeft nagelaten aan te tonen dat zijn bestaansmiddelen hoe zijn pensioen is samengesteld en derhalve niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Dat art. 42 § 1 als volgt luidt:

§ 1. [Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Dat art. 52 van het KB Vreemdelingen het volgende stelt:

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

Dat de bijlage 19ter als model wordt toegevoegd aan het KB Vreemdelingen.

Dat het model voorziet in een aantal vakken welke dienen te worden ingevuld door het gemeente-bestuur zelf.

Dat er een vak voorzien is voor de documenten welke moeten worden ingeleverd door de betrokken aanvrager:

De bijlage 19ter van verzoeker stelt het volgende:

De betrokken wordt verzocht om binnen de drie maanden ten laatste op 27.11.2019 de volgende documenten over te leggen: attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (), bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon.*

() voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.*

Dat verzoeker voldaan heeft aan de vraag zoals vermeld in de bijlage 19ter.

Dat zulks bevestigd werd door de diensten van de Stad Antwerpen. (Stuk 3)

Dat verzoeker derhalve nooit gevraagd werd de samenstelling van zijn pensioen (rustpensioen IGO etc.) voor te leggen aan gedaagde.

Dat gedaagde tracht aan haar verplichting te ontsnappen om informatie op te vragen daar zij stelt dat zij niet heeft vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn enkel dat zij niet in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker nogmaals verwijst naar art. 42§ 1:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,

Dat art. 40ter § 2 tweede lid 1° als volgt luidt:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § I, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Dat gedaagde dus moet nagaan of er is voldaan aan de voorwaarde van 40ter § 2 tweede lid 1°.

Dat logica dicteert dat men dus al de bestaansmiddelen bij elkaar telt en daarvan aftrekt de bestaansmiddelen waarmee men geen rekening kan houden. Als deze dan nog overblijvende bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig zijn en voldoende hoog zijn dan is er aan de voorwaarde voldaan. In elk ander geval is er niet voldaan.

Is er niet voldaan dan dient men over te gaan tot de toepassing van art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dat gedaagde stelt dit net niet te moeten doen omdat wel voldaan is aan deze voorwaarde. Dat dit uiteraard onzin is. Ofwel voldoet men aan de voorwaarde ofwel niet. Als men voldoet kan dit bezwaarlijk

een weigeringselement zijn en als men niet voldoet dient men over te gaan tot toepassing van art. 42 § 1 met name het opvragen van bijkomende informatie.

Dat gedaagde derhalve oftewel art. 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door te stellen dat gedaagde voldoet maar alsnog weigert oftewel art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door geen toepassing te maken van art. 42 § 1 en de nodige bescheiden op te vragen dan wel bij verzoeker dan wel bij de RVP.

Dat zij in ieder geval de materiële motiveringsplicht schendt doordat er een tegenstrijdige motivering is.

Dat zij in ieder geval ook de zorgvuldigheidplicht heeft geschonden. Immers bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij dit dossier zorgvuldig heeft voorbereid. Dat gedaagde drie maanden tijd had om de stukken op te vragen en dat zij weet had dat gedaagde niet gevraagd werd in de bijlage 19ter om een verduidelijking te bezorgen van het pensioen.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de aanvraag gezinshereniging van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel [is] dat deze aanvraag geweigerd dient te worden.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit [af]leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De aanvraag gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1°

de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° [...]. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...]"

Reeds uit de wet volgt dat de aard van de bestaansmiddelen dienen te worden aangetoond teneinde deze te kunnen beoordelen in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Echter brengt verzoeker louter enkele overschrijvingsbewijzen aan van een pensioen, waaruit het verweerder niet mogelijk is de samenstelling, en dus de aard van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te evalueren

Per verzoekschrift voert verzoeker aan dat haar geen schuld treft, gezien in de bijlage 19ter onder de rubriek voorzien voor de documenten die moeten worden ingeleverd door de betrokkene niet expliciet naar de samenstelling werd gevraagd.

Verwerende partij herinnert aan de vaste rechtspraak van de Raad van State in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart dat:

"Het komt aan de aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger toe om alle nuttige informatie ondersteund door de nodige stukken over te maken aan verweerder, teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden".

Verzoeker is daartoe in gebreke gebleven.

Zij kan zicht niet dienstig verschuilen achter de bijlage 19ter die niet uitdrukkelijk de samenstelling van het pensioen vermeldt. Immers wordt in de vermelde bijlage 19ter van 27.08.2019 wel degelijk gevraagd naar bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, dit teneinde de aard en regelmatigheid ervan te kunnen beoordelen. Dit werd verweerder onmogelijk gemaakt wegens de aanlevering van een loutere overschrijving, zonder het bijgaand toelichtend schrijven waaruit de aard van de bestaansmiddelen kunnen worden vastgesteld.

Het staat verzoeker vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige informatie en ondersteunde stukken.

3. Gelet op de aanlevering van een onvolledig dossier is het verwerende partij onmogelijk om tot een behoeftanalyse over te gaan overeenkomstig artikel 42 §1 Vreemdelingenwet.

Uit het stuk vanwege de sociale huisvestingsmaatschappij volgt inderdaad dat de referentiepersoon zich in een precaire situatie bevindt daar de huur werd aangepast aan het bescheiden inkomen. De referentiepersoon betaalt enkel 320,29 EUR in plaats van 700 EUR als basishuurprijs.

De bestreden beslissing motiveert dat deze gegevens echter mogelijks blijken geven van een IGO in hoofde van de referentiepersoon, meer bepaald een Inkomensgarantie voor Ouderen.

De Raad van State oordeelde recent per arrest van 16.07.2019 met nummer 245.187 (Franstalige rol) dat de IGO niet valt onder de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet :

« Le GRAPA qui correspondant à une aide financière visant à garantir un revenu minimum aux personnes âgées doit dès lors être qualifiée de prestation d'aide sociale. Elle ne correspond pas à un régime de pension pour personnes âgées mais bien à une aide financière accordée par les pouvoirs publics aux personnes âgées d'au moins 65 ans quand leurs moyens de subsistance personnels sont

insuffisants. Une telle aide, qui relève d'un régime d'assistance complémentaire, correspond dès lors à une aide sociale financière et ne peut, conformément au prescrit de l'article 40ter, §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 être prise en compte dans le calcul des revenus du regroupant belge.

En décidant que les revenus de la GRAPA devaient être pris en compte dans les revenus du regroupant, le juge administratif a violé le prescrit de l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980. Le premier moyen doit, dans cette mesure, être déclaré fondé. »[...]

De Raad van State verduidelijkt dat IGO een vorm is van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. Om deze reden kan de IGO niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. Het betreft middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De bestreden beslissing verwijst hiertoe naar het verslag van de auditeur van de Raad van State die stelt dat het begrip maatschappelijke dienstverlening in de bredere betekenis dient te worden geïnterpreteerd als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan personen die er aanspraak op maken.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het document uitgaande van de sociale huisvesting-maatschappij blijkt inderdaad dat de referentiepersoon een vorm van financiële ondersteuning of hulp ontvangt vanwege de maatschappij/Belgische Staat/overheid door enkel 320,29 EUR in plaats van 700 EUR als basishuurprijs te betalen.

4. Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden."

2.3. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen omdat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en er hierbij op heeft gewezen dat "*niet kan worden vastgesteld hoe het pensioen van de referentiepersoon samengesteld is*". Verweerder heeft hierbij gemotiveerd dat deze informatie belangrijk is aangezien het niet is uitgesloten dat het pensioen van de referentiepersoon ten dele bestaat uit de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO). Hij heeft gesteld dat de "*IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn*" en daarom moet worden besloten dat de "*IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening*".

Verzoeker stelt dat niet van hem kon worden verwacht dat hij, uit eigen beweging, inlichtingen omtrent de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon verstrekke.

Er dient derhalve te worden nagegaan of het uitgangspunt van verweerder dat verzoeker de samenstelling van het pensioen van de persoon die hij wenst te vervoegen diende te verduidelijken correct is

en of van verzoeker kon worden verwacht dat hij deze informatie, zonder dat deze expliciet werd gevraagd, verstrekke.

De Raad merkt op dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, het volgende bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. [...].”

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*”, is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is verrat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans dat:

« Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. » (eigen onderlijning)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen;
- de financiële maatschappelijke dienstverlening;

- de gezinsbijslagen;
- de wachtuitkering;
- de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566)

Echter dient te worden opgemerkt dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord “*à savoir*” werd gebruikt. “*A savoir*” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “*A savoir*” wordt in het Nederlands vertaald door “*namelijk*” (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als ‘*te weten*’. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “*met name*” gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “*voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer*” (X, *Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal*, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet elkaars synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “*met name*” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “*namelijk*” gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie wordt gebruikt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verskillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St.* Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een ‘globaal amendement’, meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

“*De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen*” (*Parl.St.* Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentie-

persoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: *“Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: *“Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: *“Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking”* (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden *“met name”* worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden *“de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede *“aanvullende bijstandsstelsels, met name”*.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon;
- de financiële maatschappelijke dienstverlening;
- de kinderbijslagen en toeslagen;
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (mutatis mutandis RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG, waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming, uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

Verweerder gaat er in de bestreden beslissing dan ook onterecht van uit dat indien het pensioen van verzoekers Belgische vader ten dele zou bestaan uit de IGO niet met het volledige pensioenbedrag rekening kan worden gehouden bij het bepalen of deze referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing van verweerder in zijn nota met opmerkingen naar een standpunt in een auditoraatsverslag en naar één arrest van de Raad van State, dat op zich geen precedentswaarde heeft, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Er kan niet worden verwacht dat een vreemdeling bij het indienen van een verblijfsaanvraag inlichtingen verstrekt die niet dienstig zijn voor het nemen van een bestuurlijke beslissing. Het gegeven dat verzoeker naliet te verduidelijken hoe het pensioen van zijn Belgische vader is samengesteld kan op zich ook niet leiden tot de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten of tot de vaststelling dat geen behoefteanalyse kan worden doorgevoerd. Verweerders standpunt is gebaseerd op een incorrecte lezing van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en verweerder heeft zijn appreciatiebevoegdheid overschreden.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Voorgaande vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Een verder onderzoek van de andere onderdelen van het middel is dan ook niet vereist.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK